

ROSE

Karen

In diepe wateren

Vertaald door Hans Verbeek

De Fontein

I

French Quarter, New Orleans, dinsdag 25 oktober, 09.00 uur

‘Goeiemorgen, Joy,’ riep Val Sorensen op zangerige toon.

Hun officemanager zat aan haar bureau in de lobby van Broussard Investigations naar haar computerscherm te staren. ‘Welkom terug, Val,’ zei ze zonder op te kijken. ‘Hoe was je opdracht?’

‘Saai. Een of andere CEO zei dat iemand zijn vrouw bedreigde, maar hij was alleen maar bang dat ze met de zwembadjongen scharrelde en wilde een chaperon.’

Joy keek even op. ‘En, scharrelde ze met de zwembadjongen?’

‘Het was niet mijn opdracht om dat uit te zoeken,’ zei Val en ze begon te lachen. ‘Maar zeker, ze scharrelde er vrolijk op los.’ Toen ze met de doos zwaaide die ze in haar handen hield verscheen er een uitdrukking van verrukking op Joy’s normaal gesproken stoïcijnse gezicht. Val gebaarde naar de doos alsof het een prijs in een spelshow was. ‘Zie je iets wat je aanstaat?’

Joy’s lippen krulden. ‘Hangt ervan af. Zitten er in die doos die je vasthoudt cupcakes van Marica?’

Val grijnsde. Haar vriendinnen MaryBeth en Jessica hadden een van de beste banketbakkerijen in de Quarter. ‘Ze wáren van Marica, maar toen heb ik ervoor betaald, dus nu zijn ze van mij.’ Ze zette de doos op Joy’s bureau, precies in het midden van het vloeiblad, want alles wat een beetje scheef stond was pure ergernis. ‘En nu zijn ze van jou. Wel gefeliciteerd, Joy.’

Joy grijnsde. ‘Heb je voor mij in die belachelijke rij gestaan?’

‘Dat heb ik zeker.’ Ze leunde met haar heup tegen een hoek van Joy’s bureau. ‘Dat hoefde ik niet te doen, want MaryBeth had deze al voor me apart gezet en tegen me gezegd dat ik gewoon naar voren moest komen om ze op te halen. Maar het publiek leek een beetje opstandig, dus kwam ik tot de conclusie dat het veiliger was om te wachten.’

Bovendien was het een prachtige herfstochtend en ze wilde de frisse

lucht inademen voor ze de hele dag aan haar bureau gekluisterd zou zijn. Ze was dol op haar werk voor Broussard Investigations – afgezien van de papieren rompslomp, en daarvan lag er een hele berg op haar te wachten.

‘Nou, dank je wel,’ zei Joy. ‘Al had je iedereen die een grote mond opzette een heupzwaai kunnen geven, mevrouw Rollerderbyqueen.’

Val rolde met haar ogen. ‘Ik geef willekeurige vreemden geen heupzwaai. Bovendien stonden er een paar oude dames voor me die net van de ochtendmis moesten zijn gekomen. Ze hadden rozenkransen in hun hand en leken niet bang om die te gebruiken ook.’

‘Wat een dwaasheid.’ Joy tilde de deksel van de doos op, snoof diep en zuchtte. ‘Chocola.’

‘Uiteraard. Ik ben niet gek.’

‘Nee, dat ben je niet.’ Joy hield op een speculatieve manier haar hoofd schuin. Val liet zich van het bureau glijden en deed achterdochtig een stap achteruit.

‘Wat?’

Joy keek haar glimlachend aan. ‘Niets.’ Ze pakte twee cupcakes uit de doos en gaf die aan Val. ‘Eén voor jou en één voor het kind.’

Val fronste haar voorhoofd. ‘Wat voor kind?’

De deur van het kantoor van hun baas ging open en Burke Broussard verscheen. Burke was een grote, gespierde ex-marinier en ergens halverwege de veertig. Een heel knappe man, mensen keken hem overal na.

Behalve ik.

Burke was perfect als vriend, maar ze had nooit iets meer overwogen. Hij was... te groot. Veel te groot. Val moest herinneringen aan anderen die veel te groot waren geweest onderdrukken, maar ze hield de hele tijd een glimlach op haar gezicht geplakt.

Burke kende haar verleden en hij had zich nooit anders gedragen dan vriendelijk en met respect voor haar grenzen. Ze vertrouwde hem volkomen en dat wilde in haar geval heel wat zeggen. Ze had geluk gehad toen hij haar vroeg bij zijn ploeg te komen. Broussard Investigations was een hechte groep en iedereen was beschermend ten opzichte van elkaar. Ze kwamen zo dicht in de buurt van familie als je zonder bloedband maar kon komen en Val trof hier de liefde en troost die haar eigen verscheurde familie haar niet meer kon geven.

‘Goeiemorgen, Val,’ rommelde Burke op die zware, lijzige Cajuntoon van hem. ‘Je hebt een nieuwe cliënt. Neem maar een cupcake voor hem mee.’

Ooo-ké. Met twee cupcakes in haar hand liep Val naar Burke's kantoor. Achter zich hoorde ze het gezoem van Joy's gemotoriseerde rolstoel terwijl de oudere vrouw haar ongegeneerd nieuwsgierig volgde. Er liep een rilling van opwinding over Vals rug

Een ogenblik later wist ze waarom. Officier van justitie Jean-Pierre Cardozo kwam overeind uit een van de stoelen die voor Burke's bureau stonden. Ze had hem de afgelopen zomer voor het eerst ontmoet op een feestje. Burke en zijn personeel waren met wat cliënten de goede afloop aan het vieren van een alle-hens-aan-dek-zaak toen Cardozo was gearriveerd, gekleed in een duur zwart pak waardoor hij eruitzag als iemand uit de Fortune 500.

Hij was zo charmant als de pest geweest en onmogelijk te negeren, hoe ze haar best ook deed – die dag en later. Ze had zich niet kunnen inhouden en later die avond had ze hem gegoogeld. Ze was verrassend weinig persoonlijke dingen te weten gekomen. Afgezien van een paar van de zaken die hij in de rechtszalen van New York City had behandeld, was de man niet erg aanwezig op internet en daar was heel wat voor nodig. Burke's IT-man, Antoine, zou zeker in staat zijn geweest veel meer te vinden, maar dat had ze niet willen vragen. Ze had niet hardop willen uitspreken dat de man haar fascineerde.

Ze wist alleen dat hij onlangs uit New York was gekomen en dat zijn voornaam gespeld werd als K-a-j, en dat je dat uitsprak als Kai. Die wetenswaardigheidjes wist ze alleen maar omdat ze had gehoord dat Burke dat aan iemand anders van de firma vertelde.

Sinds die dag had ze Cardozo twee keer gezien. Eén keer een paar weken geleden tijdens weer een feestje in het restaurant van een vriend, Le Petit Choux. Hij was niet lang gebleven en ze was erin geslaagd hem te ontlopen. Het recentste moment dat hun wegen zich hadden gekruist was een week eerder geweest in de rechtszaal. Dat was tijdens een hoorzitting van een van de criminelen wier misdaden Burke's groep aan het licht had gebracht. In beide gevallen hadden ze geen woord gewisseld, maar Val had elke beweging van de man gevolgd.

Hij bewoog zich heel fraai. En hij was een goede vent die slechte mannen aanklaagde, maar die glimlach van hem... Hij zou haar zover kunnen krijgen dat ze die glimlach vertrouwde. Wat inhield dat hij gevaarlijk was.

Maar zo zag hij er op dat moment niet uit. Hij was nog net zo knap als eerst; zijn donkerbruine haar was keurig gekamd en zijn gezicht gladge-

schoren. Zijn kakibroek vertoonde geen kreukel en de mouwen van zijn informele overhemd waren opgerold, zodat zijn gebruinde onderarmen zichtbaar waren. Hij droeg zelfs een das met grillig verspreide dinosauriërs. Maar hij oogde verwilderd, alsof hij helemaal niet had geslapen.

En zijn donkere ogen stonden vol angst.

Val keek naar de hoek van het vertrek, waar de bron van zijn angst duidelijk werd. Een jongen van een jaar of negen zat aan Burke's kleine vergadertafel. Zijn haar was lichtblond, heel anders dan dat van Cardozo. Maar hun gezichten leken zo veel op elkaar dat ze wel familie van elkaar moesten zijn. *Vader en zoon*, dacht ze.

Ze had niet beseft dat Cardozo een zoon had en ze wilde er niet over nadenken waarom ze daardoor teleurgesteld was. Het deed er niet toe dat het kind een moeder had, dat Cardozo een wederhelft had. Het deed er niet toe omdat ze niet geïnteresseerd was in officier van justitie Cardozo die *Kaj* heette, wat uitgesproken moest worden als Kai.

Maar het kind had haar aandacht getrokken. Hij hield een tablet in zijn handen geklemd en keek naar het scherm met een lege blik die Val maar al te goed herkende.

Die had ze vaak genoeg in de spiegel gezien.

Hij was getraumatiseerd. Hij keek niet op, dus richtte ze haar aandacht weer op zijn vader.

'Hallo,' zei Val zacht, want de stemming in het vertrek was broos. 'Goed u weer te zien, officier Cardozo.'

De adamsappel van de man ging op en neer terwijl hij slikte. 'Dat is wederzijds. Dit is mijn zoon, Elijah. Elijah, dit is mevrouw Sorensen.'

Mijn nieuwe cliënt? vroeg Val zich af. Ze keek naar Burke, die in de richting van de jongen knikte en gebaarde dat ze contact moest zoeken.

'Hallo, Elijah,' zei ze terwijl ze naar de tafel liep. 'Ik ben Val.'

De jongen keek pas op toen Val de cupcake voor hem neerzette. 'Hoi,' fluisterde hij.

Het was maar een kort woordje, maar het werd vastberaden uitgesproken en dat won Vals respect. Ze wees naar de cupcake. 'Die is voor jou.'

'En die ook?' vroeg Elijah terwijl hij naar de cupcake wees die ze nog in haar hand hield.

'Pfft. Nee,' zei ze op een toon van *ja, dag*. 'Deze is van mij. Je bent een gulzigaard, hè?' Ze glimlachte zodat hij zou begrijpen dat ze hem plaagde.

De mond van de jongen vertrok even voor er weer een grimmige trek om kwam. ‘Het was te proberen.’

‘Het is altijd het proberen waard als het om cupcakes gaat. Ben jij mijn nieuwe cliënt?’

Elijah duwde zijn bril in Harry Potter-stijl hoger op zijn neus. ‘Dat denk ik wel.’

‘Mag ik gaan zitten?’ Ze wachtte tot Elijah knikte voor ze de stoel naast hem nam. Vanuit die positie kon ze zowel het gezicht van de jongen als dat van diens vader zien.

Cardozo liet zich in zijn stoel zakken en zijn gezicht was nog steeds vertrokken in een grimas vol angst.

Wat er ook gebeurd mocht zijn, het was heel ernstig.

Ze pelde het papier van de cupcake die ze had gehouden en keek toe terwijl Elijah hetzelfde deed.

Hij neuriede van genoeg toen hij zijn eerste hap had genomen.

‘Lekker, hè?’ zei Val. ‘Mijn vriendin maakt ze elke ochtend vers.’

‘Heel lekker,’ zei Elijah en hij zette de rest van zijn traktatie opzij. Hij keek zijn vader even heel scherp aan. ‘Ik bewaar de rest voor later.’ Zijn toon was droog, maar niet onvriendelijk. ‘Zorg zelf maar voor een cupcake.’

Cardozo’s geginnik klonk geforceerd. ‘Ga ik meteen doen.’

Elijah haalde brutaal zijn schouders op, maar toen liet hij zijn schouders hangen en zuchtte; zijn speelsheid was duidelijk gefingeerd. ‘Vraag maar wat u wilt, mevrouw Sorensen. Ik neem aan dat u vragen hebt.’

‘Oké. Waarom ben je hier?’

‘Mijn vader zei dat ik mee moest komen. Hij had niemand bij wie hij me kon achterlaten en het was niet veilig voor me om naar school te gaan.’ Er klonk tegenzin door in zijn stem en Val wist niet zeker of dat was omdat hij hier was of omdat hij niet op school zat.

Ze wilde vragen waar zijn moeder was, maar ze hield zich in. ‘Ga je graag naar school?’

Elijah’s uitdrukking werd meteen verdedigend. ‘Ja. Is dat een probleem?’

‘Nee. Ik ben lerares. Ik ben dol op kinderen die graag naar school gaan.’

‘Ik dacht dat u lijfwacht was.’

‘Nu, ja. En soms detective, maar ik geef nog steeds les.’

Elijah’s verdedigende houding smolt als sneeuw voor de zon. ‘Waar geeft u les in?’

‘Muziek. Ik geef les aan kinderen in het gemeenschapscentrum. Pi-

ano, viool, fluit, een beetje gitaar en een beetje tamboerijn voor degenen die andere instrumenten niet zo goed afgaan.'

'Dat is leuk,' zei Elijah met een flauwe glimlach en hij liet zijn blik toen weer op de cupcake vallen. Er viel een stilte en Val wachtte geduldig terwijl ze haar aandacht op Elijah gericht hield.

Ze had ervaring met getraumatiseerde kinderen en ze wist dat hij zou praten als hij zover was.

Uiteindelijk keek hij op en slikte hoorbaar. 'Iemand heeft gisteren geprobeerd me te ontvoeren.'

Val ademde scherp in. 'Dat is knap waardeloos.'

Elijah snoof en keek toen verbaasd dat hij dat had gedaan. 'Dat was het zeker.'

'Kun je me vertellen wat er is gebeurd?'

'Het ging echt heel snel. Ik liep met mijn tante naar huis na de wiskundecompetitie op school.' Hij sloeg zijn ogen weer neer. 'Er waren twee mannen in een wit busje. Ze droegen allebei een bivakmuts. Eén stapte uit en greep me vast en begon me naar het busje te sleuren.'

Hij zweeg en keek op met een blik die net zo vol angst was als die van zijn vader.

'Dat moet eng zijn geweest,' zei Val. 'Hoe heb je weten te ontsnappen?'

Zijn lippen vormden opnieuw een glimlach, dit keer vol trots. 'Mijn tante Genie heeft een taser.'

'Uitstekend,' zei Val met een goedkeurend knikje. 'Heeft ze die vent geraakt?'

'Ja. En ik heb zo'n herriemaker, zo'n ding dat zo hard klinkt als een sirene. Ik heb hem meteen ingedrukt nadat ze hem had geraakt.'

'Goed gedaan.' Val stak haar vuist uit en Elijah gaf haar een boks.

'Die vent viel op de grond toen tante Genie hem met de taser raakte en ze gilte dat ik moest wegrennen. Maar...' Zijn blik ging opnieuw naar zijn handen. 'Ik verstijfde.'

De schaamte van de jongen was tastbaar. Dat was niet goed.

'Dat gebeurt,' zei ze. 'Als je ineens in een situatie komt waar je niet op had gerekend of waar je niet voor getraind bent, dan kunnen de hersenen dat soms niet verwerken.' Elijah snoof alleen maar vol walging, waarschijnlijk van zichzelf. 'Maar je zit hier van je cupcake te genieten, dus ik neem aan dat je bent ontsnapt.'

'Ja.'

‘En omdat je hier bent met je vader, neem ik ook aan dat die gemas-kerde man is ontsnapt en dat je nog steeds gevaar loopt. Wat gebeurde er nadat je tante die vent met de taser had bewerkt?’

‘De chauffeur kwam uit het busje en wilde achter me aan, maar er waren al een heleboel mensen gekomen om te kijken.’

Toen werd de jongen stil en hij kreeg een onzekere uitdrukking op zijn gezicht.

‘Probeerde de chauffeur je te pakken?’ vroeg Val.

‘Nee.’ En dat leek de bron van zijn verbazing. ‘Hij zei dat ik ervan-door moest gaan.’

Val knipperde met haar ogen. ‘Dat is... onverwacht.’

‘Ik weet het.’

‘Wat deed hij toen?’

‘Hij pakte de man die was getaserd en gooide hem over zijn schouder, legde hem in het busje en scheurde weg.’

Val had zo veel vragen, maar ze nam aan dat ze nog met Cardozo en Burke zou praten wanneer dit gesprek achter de rug was. En ze twijfelde er geen moment aan dat dit een sollicitatiegesprek was. Cardozo wilde zien hoe ze met zijn kind omging en dat nam ze hem absoluut niet kwalijk.

Maar belangrijke zaken eerst. Ze nestelde zich in haar stoel en bekeek Elijah van top tot teen. ‘Ben je gewond geraakt?’

‘Nee, maar tante Genie...’ Hij huiverde. ‘Ze is hoogzwanger en haar dokter heeft haar bedrust voorgeschreven. Ze huilde en bleef hem maar vragen of ze de baby zou verliezen.’ Hij slikte opnieuw moeizaam. Zijn ogen waren glazig geworden van onvergoten tranen. ‘Ik zou er niet tegen kunnen als ze de baby kwijtraakte vanwege mij,’ maakte hij de zin fluisterend af.

Val zou niet tegen hem zeggen dat het allemaal goed zou komen met zijn tante, want dat wist ze niet zeker en ze wilde niet tegen hem liegen. ‘Het is balen als je je schuldig voelt. Ook als het niet jouw schuld is. Je weet toch dat het niet jouw schuld is, hè?’

Elijah knikte ongelukkig. ‘Dat snap ik wel. Echt. Maar...’ Hij knip-perde met zijn ogen en dikke tranen rolden over zijn wangen. ‘Ze dacht dat ik achter haar aan kwam toen ze wegrende. Maar ik verstijfde en ze wilde terugkomen voor me. Toen struikelde ze en viel en...’

O, schat. Ze wilde hem een knuffel geven, maar ze hield haar handen gevouwen voor zich op tafel. ‘Wat zei haar dokter?’ vroeg ze. Ze hield haar toon zacht, maar vastberaden.

Hij veegde boos zijn wangen droog. 'Dat alles goed was met de baby. Dat bedrust alleen maar een voorzorgsmaatregel was. Dat het niet mijn schuld was.'

'Dat zijn dus de feiten. Je hebt het recht om je te voelen zoals je wilt, maar het feit is dat alles in orde is met de baby en je tante uitrust. Dus... wat wil je van me, Elijah?'

Hij keek naar zijn vader en ze hielden elkaars blik lange tijd gevangen. 'Mijn vader wil dat ik een lijfwacht krijg. Meneer Broussard zegt dat hij vindt dat u het geschiktst bent voor die baan.'

Val glimlachte naar de jongen. 'En wat vind jij?'

Elijah nam haar op. Zijn ogen achter de brillenglazen stonden ernstig. 'Hoe lang bent u?'

'1 meter 80 op blote voeten. 1 meter 85 met mijn schoenen aan.' Toen ze zo oud was als Elijah had ze het vreselijk gevonden om de langste te zijn, maar nu stond het uitzicht vanaf deze hoogte haar wel aan.

'U ziet er gespierd uit. En meneer Broussard zegt dat u bij de mariniers hebt gezeten.'

'Ik ben gespierd en ik ben in dienst geweest.' Al waren spieren lang niet altijd voldoende om iemand te beschermen, dacht ze, voor ze die onwelkome waarheid met een geoefend mentaal gebaar aan de kant schoof. 'Ze zeggen ook dat ik goed met kinderen kan omgaan.'

'Dat moet wel, denk ik, aangezien u lerares bent. Hebt u een pistool?'

'Ja. Maar ik heb liever dat ik hem niet hoeft te gebruiken, want dan heb ik je beschermd en uit de grijpgrage handen gehouden van mensen die je kwaad willen doen.'

Hij snoof opnieuw. 'Grijpgrage handen?'

'Ik noem het beestje graag bij de naam, jongen.'

Hij werd weer ernstig. 'Hebt u weleens iemand gedood?'

Ze keek hem recht in de ogen. 'Ja. Ik beveel het niemand aan, maar ik heb er ook geen spijt van. De paar keer dat ik dat heb moeten doen, bleven de mensen die ik beschermde daardoor veilig en ongedeerd. Zoals ik al zei gaat mijn voorkeur uit naar het vermijden van dergelijke confrontaties, want dat betekent dat ik je goed beschermd heb. Wat houden mijn taken in?'

Elijah keek opnieuw naar zijn vader voor hij zijn blik weer op Val richtte. 'Mij beschermen?'

'Ja, nou ja. Maar ga ik met je mee naar school? Moet ik voor je koken, de was voor je doen, van die dingen?'

‘Ik doe mijn eigen was. Maar ik kan niet koken. Niet echt.’

Het viel haar op dat Elijah haar vraag over school niet had beantwoord – en dat zijn vader zijn mond had opengedaan, maar abrupt weer had gesloten. Er was daar sprake van verschil van mening, maar daar zou ze het later over hebben. ‘Gelukkig voor jou kan ik wel koken. Ik heb de laatste tijd les gehad van een andere vriendin van me die mede-eigenaar is van een restaurant hier in de Quarter. Mijn eten is niet zo lekker als dat van haar, maar we redden ons wel.’ Ze hield haar hoofd schuin. ‘Kan ik ermee door?’

‘Ik zal misschien hulp nodig hebben met mijn huiswerk. Bent u goed in wiskunde?’

Dit was weer een sollicitatievraag, daar was ze van overtuigd. Een jongen die bij de wiskundeclub zat had zeer waarschijnlijk geen hulp nodig bij zijn huiswerk. ‘Ja. Voor ik lijfwacht-slash-detective-slash-parttime muziekdocent was, was ik voltijds docent wiskunde op een middenschool.’

Hij knipperde met zijn ogen. ‘Echt waar?’

‘Echt waar. Ik kan later wel een test afleggen als je het zeker wilt weten. We kunnen zelfs dezelfde test doen en zien wie er wint. De verliezer trakteert op cupcakes. En ik zal je niet laten winnen, geloof me.’

Hij keek haar strak aan en stak toen zijn hand uit. ‘U bent aangenomen.’

Ze schudde hem de hand, blij dat ze hem voor zich had gewonnen. Elijah Cardozo wekte al haar beschermende instincten. Maar de uiteindelijke beslissing was uiteraard aan de vader van de jongen. ‘Dank je. Laat me de details met je vader bespreken en dan weten we waar we staan.’

Zijn gespannen schouders ontspanden een fractie. ‘Dank u, mevrouw Sorensen.’

‘Tot je dienst. En mijn vrienden noemen me Val.’

Hij knikte kort. ‘Dank je, Val.’

Dinsdag 25 oktober, 09.15 uur

Dank je, Val.

Kaj Cardozo sloot zijn ogen toen hij de dankbaarheid in de stem van zijn zoon hoorde. Hij probeerde de angst die aan hem vrat onder controle te krijgen. *Iemand heeft aan mijn zoon gezeten. Iemand heeft geprobeerd mijn zoon te ontvoeren.*

Val Sorensen werd aanbevolen door Burke Broussard en Broussard Investigations had een topreputatie wat zaken tot een goed einde brengen betrof. Ze verkregen gerechtigheid voor die mensen die dat lang was ontzegd. Ze waren ook gespecialiseerd in persoonlijke bescherming en dat was de reden dat hij hier was.

Kaj had Burke in actie gezien en was getuige geweest van zijn toewijding en integriteit.

Burke Broussard neemt capabele mensen in dienst. Daar hoort Val Sorensen bij.

Kaj had die woorden in gedachten herhaald vanaf het moment dat hij de avond ervoor met Broussard had gebeld om een afspraak te maken. Meteen nadat hij het huis van zijn zus had verlaten, terwijl hij probeerde zijn zoon niet te stevig vast te houden.

Genie was geweldig geweest in het beschermen van Elijah en het uitschakelen van de aanvaller. Zijn zoon was nog steeds bij hem omdat Genie hem had gered met haar snelle denkwerk. En haar taser.

Als Genie niet zo waakzaam was geweest... Kaj haalde diep adem, vastbesloten om geen paniekaanval te krijgen waar Elijah bij was. Hij mocht niet op die manier denken. Dat was niet goed voor Elijah.

En voor mij ook niet.

‘Hé,’ zei Val zachtjes in zijn oor en de geur van vanille vulde zijn hoofd. ‘Haal maar weer adem, meneer Cardozo.’

Kaj’s ogen vlogen open en hij ademde huiverend uit toen hij de vrouw zag die naast hem was gaan zitten en haar haar met een geoeffend gebaar over haar schouder gooide. Dat haar was hem al opgevallen toen hij haar afgelopen zomer voor het eerst zag op een feestje. Het was lang en lichtblond, bijna dezelfde kleur als hij als kind had gehad, dezelfde kleur als dat van Elijah nu. Ze glimlachte naar hem met een blik vol medeleven in haar blauwe ogen.

‘Elijah is hier,’ zei ze. ‘Hij is hier en hij is ongedeerd. Bang, maar ongedeerd.’

‘En dat gaan we zo houden,’ voegde Burke eraan toe.

Kaj ging met zijn handen over zijn gezicht. ‘Oké. Wat nu?’

‘Dat hangt van u af.’ Val keek even naar Elijah, die hen behoedzaam zat gade te slaan.

Kaj probeerde te glimlachen, maar zijn mond weigerde mee te werken. ‘Gaat het wel, jongen?’

Elijah sloeg zijn ogen ten hemel en dat ontzettend prepuberale

gebaar bracht eindelijk een glimlach op het gezicht van Kaj. ‘Het gaat goed met me, pap,’ zei hij en zijn stem droop van neerbuigendheid. ‘En gaat het wel met jou?’

Ja, wilde Kaj zeggen, maar hij schudde zijn hoofd. ‘Niet echt. Maar dat komt wel.’

Elijah werd ernstig. ‘Ik weet het.’

Kaj richtte zijn blik weer op Val Sorensen, die geduldig zat te wachten en hen zorgvuldig gadesloeg. ‘Hebt u in het verleden kinderen beschermd?’

Val knikte kort. ‘Vier keer in de afgelopen drie jaar.’ Ze kneep haar lippen samen alsof ze terugdacht. ‘Ze zijn vandaag de dag allemaal veilig.’

Maar dat waren ze niet geweest. Dat zag hij in haar ogen. Er was een van haar protegés iets overkomen.

‘Wat is er gebeurd?’ riep Elijah. ‘Welke keer hebt u uw pistool moeten gebruiken om een kind te beschermen tegen grijpgrage handen?’

Val glimlachte spijtig. ‘Hoe kom je zo slim, jongen?’ riep ze terug.

‘Daar moet ik mee leren leven,’ zei Elijah droog en Kaj voelde een steek in zijn borst. *Dat zei Heather ook altijd*. Op diezelfde droge manier. Verdomme, hij miste haar.

Val kuchte om een lach te verbergen. ‘Hoe oud ben je eigenlijk, Elijah? Vijfentwintig?’

‘Pas tien,’ zei hij met een gemaakte zucht.

Ze snoof. ‘Ik zal een geboortebewijs moeten zien.’ Ze keek naar Kaj. ‘U kunt uw zoon net zo goed bij ons laten zitten, meneer Cardozo. We houden niets geheim voor hem.’

Kaj zuchtte. ‘Ik weet het. Hij is echt veel slimmer dan goed voor mij is. Kom maar hier, Elijah. Dit gaat allemaal over jou, dus je kunt net zo goed meeluisteren.’

‘Dat is precies wat ik al zei toen we hier kwamen,’ mopperde Elijah terwijl hij zijn stoel van de kleine vergadertafel naar Burke’s bureau sleepte. Hij ging zitten en sloeg zijn armen over elkaar. ‘Nou? Grijpgrage handen?’

Val keek even naar Burke, die zijn schouders ophaalde. ‘Oké,’ zei ze. Haar accent was ook dat van New Orleans, hoorde Kaj, maar geen Cajun – en niet heel erg zwaar. Hij vroeg zich af hoelang ze al in de stad was. ‘Ik beschermde een tienermeisje en haar broer, die negen was. Ik vertel dit alleen maar omdat het algemeen bekend is. Het was overal

in de media. Anders zou ik dit niet met jullie hebben kunnen delen.'

Elijah knikte heel ernstig. 'Ik begrijp het.'

'Mooi. De vader van het meisje was bedreigd vanwege een ophanden zijnde bedrijfsfusie. Een heleboel mensen raakten hun baan kwijt en de mensen waren kwaad. Zijn kinderen werden uitdrukkelijk genoemd in de bedreigingen, dus nam hij mij in dienst. De negenjarige deed alles wat ik vroeg, maar de tiener... niet helemaal. Ze dacht niet dat al dat gedoe nodig was en ze had een vriendje.' Ze keek Elijah verdrietig aan. 'Ze is een slimme, jonge vrouw. Ze zag kans het alarmsysteem uit te schakelen en klom uit haar slaapkamerraam. Ze klauterde langs een boom omlaag om naar haar vrijer te gaan.'

'Maar ze leeft nog?' vroeg Elijah met grote ogen.

'Ja. Maar haar vriendje niet. Ik was in staat om haar af te schermen, maar het vriendje kwam in de vuurlinie. Hij...' Ze zuchtte. 'Hij was benaderd door een van de ontevreden werknemers om het meisje van het huis weg te lokken. Hij had geld aangenomen om haar over te leveren aan degenen die haar iets zouden hebben aangedaan om wraak te nemen op haar vader. Hij was pas zeventien.'

'En je voelt je schuldig,' constateerde Elijah.

Mijn opmerkelijke zoon. Het was precies wat Kaj had gedacht, want de emotie was duidelijk van Vals gezicht af te lezen.

'Ja. Ik had hem ook kunnen redden, maar hij rende naar de ontvoerders in de veronderstelling dat ze hem zouden beschermen, dat ze hem mee zouden nemen toen ze wegvluchtten. Maar hij was een los eindje en ze vermoordden hem.'

'Het spijt me,' zei Elijah. 'Dat het is gebeurd en dat ik je erover heb laten praten.'

'Geeft niets,' zei Val beslist. 'Als ik gisteren bijna ontvoerd was, dan zou ik ook willen weten dat mijn lijfwacht over voldoende ervaring beschikt om me te beschermen. Je hebt alle recht om vragen te stellen. Als ik ze niet kan beantwoorden, dan zal ik dat zeggen. Als ik het antwoord niet weet, dan zoek ik het uit. Als ik niet kan antwoorden omdat ik de vertrouwelijkheid van iemand anders in acht neem, dan zal ik je dat ook vertellen. Net zoals ik jouw omstandigheden als vertrouwelijk beschouw wanneer we klaar zijn en jij weer veilig bent.'

Elijah boog zijn hoofd. 'Dank je.'

Val streek met een liefdevol gebaar en een vertederde uitdrukking op haar gezicht met een hand over het haar van zijn zoon. Wat geen

verassing was. Elijah riep die reactie op bij bijna iedereen die hem leerde kennen. Behalve die klootzakken die hem probeerden te ontvoeren.

‘Het is mijn werk, maar tot je dienst,’ zei ze. ‘Ik wil dat je me belooft dat je aan alle regels zult houden die ik instel. Als je wilt weten waarom, vraag het dan gewoon. Als ik tijd heb om het uit te leggen, dan zal ik dat doen. Maar als ik zeg dat je iets moet doen, sla dat dan niet in de wind. Dat kan het verschil betekenen tussen leven en dood, Elijah.’ Haar blik verzachtte. ‘Ik weet dat dit niet eerlijk is, maar het is nu eenmaal zo – voorlopig in ieder geval.’

Elijah keek vastberaden op. ‘Dat belooft ik.’

‘Dank je.’ Ze wendde zich tot Kaj. ‘Weet u wie er verantwoordelijk was?’

‘Dat weet hij,’ zei Burke en er klonk iets door in zijn toon wat ervoor zorgde dat Val haar baas bestudeerde. Het was bijna alsof Burke haar waarschuwde.

Daar zou Kaj later op terugkomen. ‘Aaron Gates,’ verklaarde hij ronduit.

Er verscheen een rimpel van verwarring in haar voorhoofd. ‘Die zit in de bak. Ik ben voor een opdracht de stad uit geweest, dus ik loop een beetje achter wat het nieuws betreft, maar ik heb wel iets opgevangen. Hij heeft vorige week een dokter vermoord, hè?’

‘Hem met zijn blote handen doodgeslagen,’ zei Elijah grimmig.

Val wierp Elijah een verraste blik toe en keek toen afkeurend naar Kaj, wat hij waarschijnlijk verdiende. Zijn zoon was te jong om op de hoogte te zijn van de details van geweldsmisdrijven, maar Elijah wist manieren te vinden om zijn kennis te verrijken, ondanks Kaj’s beste inspanningen om zijn blootstelling aan onlinenieuws te beperken.

‘Je bent een kind,’ zei ze. ‘Je zou niet van dergelijke zaken moeten weten.’

Elijah haalde zijn schouders op. ‘Ik lees de kranten online. Elke dag. Kennis is macht.’

Nog zo’n favoriete uitspraak van Heather. Ze zou het zo geweldig hebben gevonden hoe hun zoon zich ontwikkelde. Uiteraard zou ze Kaj ook op zijn donder hebben gegeven omdat hij hem überhaupt in gevaar had gebracht. *Het spijt me, Heather.*

Burke schraapte zijn keel en haalde hen weer bij de les. ‘Het was Aarons jongere broer Rick die gisteravond heeft geprobeerd om Elijah te pakken.’

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)
Schreeuw voor mij (2009)
Moord voor mij (2010)
De dood in haar ogen (2011)
De mond gesnoerd (2012)
Van mij alleen (2013)
In vertrouwen (2014)
Heb je me gemist? (2014)
Wreed weerzien (2014)
Over de schreef (2015)
Op de hielen (2015)
Niemand zeggen (2016)
In de val (2016)
In het donker (2017)
In het vizier (2017)
Op het spel (2018)
Niets te vrezen (2018)
Het kwaad in jou (2019)
Nergens veilig (2019)
De duistere kant (2020)
Tel tot tien (2020)
In alle onschuld (2021)
Op de vlucht (2021)
Uit de schaduw (2022)
Genoeg gezegd (2022)
Zonder angst (2023)
Vijf voor twaalf (2023)
Wrede leugens (2024)

Eerste druk oktober 2024

Oorspronkelijke titel *Beneath Dark Waters*

Oorspronkelijke uitgever Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC

Copyright © 2023 Karen Rose Hafer

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie Arcangel Images

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 6817 8

ISBN e-book 978 90 261 6818 5

ISBN luisterboek 978 90 261 6819 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.